

Jeugd-Golf op een baan van twee holes

In „De Telegraaf” lezen we het volgende bijzonder aardige verhaal:

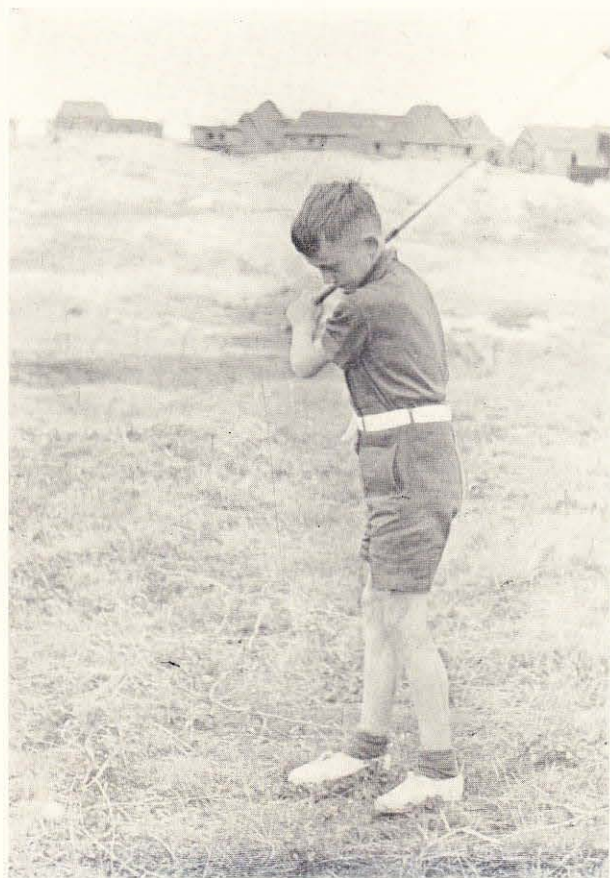
Twaalf of dertien is de jongen, die daar met een zuiveren, kaarsrechten slag den kleinen witten bal een goede honderd meter in de richting van de roode vlag slaat en er dan welgemoed met zijn caddie — die zeven zal zijn — achteraan trekt. Hij behoort tot de badgasten van de Amsterdamsche „voorstad” Zandvoort en maakt daarbij nog deel uit van het clubje jeugdige golf-enthousiasten, dat in de vrije duinen achter een groot zomerverblijf een links heeft uitgezet, compleet met keurige greens. Vandaag zal er een groote onderlinge match gespeeld worden: de acht deelnemers trappelen van ongeduld en zwaaien de respectieve clubs suizend door de lucht.

Lach niet, toeschouwer, maar geef U rekenschap van den ernst, waarmee hier alles gebeurt. Ze zijn er volkomen in: de fascinerende sport van de achttien holes wordt hier beoefend met groote toewijding. Niet dat ze de voordeelen voor lichaam en geest, die deze sport met zich brengt, allemaal op de

juiste waarde taxeeren nee, ze constateeren eenvoudig, dat golf „moord” is en dat moet ook den buitenstaander genoeg zeggen.

Golf is populair!

Voor deze gelegenheid heeft men de links wat in doen krimpen: achttien holes is voor hen wat te veel van het goede en daarom hebben de spelers maar met een tweetal te maken. Vier maal zullen ze heen en weer trekken, waarbij het gemiddelde aantal slagen den doorslag moet geven. Men vraagt zich af, hoe het komt, dat deze sport onder de jongens zooveel enthousiaste beoefenaars telt, terwijl golf bij het groote publiek toch niet de bekendheid geniet, die een dergelijke populariteit rechtvaardigt. Wat blijkt nu? „Knots” is hiervan de oorzaak en „Knots” is een verzameling van Zandvoortsche ingezetenen-van-16-of-daaromtrent, die op haar beurt weer den magischen invloed onderging van de nabijzijnde links der Kennemer Golfclub. Hier leerde men veel van het golfjargon, hier kwam men te weten, wat „clubs” waren — al houden de meesten

Suizend komt direct de golfstok terug en dan zal de bal in de richting van de vlag verdwijnen. - (Foto's „de Telegraaf”)

Putten is niet eenvoudig, ook al is de green als een biljartlaken, en de afstand niet groot meer.

zich bij de benaming „stokken”. Nu goochelt men met woorden als „niblick”, „mashie” en „spoon” en leent elkaars „tee” of wat daarvoor door moet gaan.

Meevoelende geluiden in de verte . . . De menigte meisjes-toeschouwers en de verzamelde caddies, zien hoe Johnnie na een formidabelen zwaaï het duinzand hoog doet opwaaien . . . de bal rolt tergend langzaam dertig centimeter verder.

Na de tweede wandeling wordt de spanning grooter. Een paar spelertjes zitten elkaar dicht op de hiel, ieder had ongeveer zes slagen noodig om de 150 meter moeilijk duinterrein naar het kuiltje in de grasmatt af te leggen. Weer nadert een speler de hole . . . zijn slag is even te ver. Het wordt „putten”. Ineens een kreet:

„Zeg zoeloe, ga weg uit de hole!” Eén der onder-de-maat-aanwezigen, het caddie-zijn moe, is rustig in het kuiltje gaan zitten uitrusten.

In de „verboden duinen”

Jelle weet intusschen zijn score door een paar fraaie slagen zeer te verbeteren, maar dan verdwijnt de bal in een afgerasterd aardappelveldje en dat brengt hem weer een stuk achteruit. Geen nood; de andere spelers moeten soms een paar meter de „verboden duinen” in om hun bal terug te halen: er zijn terrein-moeilijkheden te over.

De tees — stokjes met een soort schaalte, waarop de bal voor den slag geplaatst wordt — geven blijk van de vindingrijkheid der jeugd: de één gebruikt een stokje met plat uiteinde, een ander met meer oog voor details nam een potlood, omwikkel-

Met angst en beven kijkt deze jeugdige golfspeler het resultaat van zijn slag na. Waar is de bal? - (Foto's „de Telegraaf”)

de het gedeeltelijk met een eindje touw en ging zelfs zoo ver de punt nog iets uit te hollen. In dit verband valt het ook niet te verwonderen, dat er verbitterd wordt gestreden om den hoofdprijs: een stel echte, beenen tees in étui.

Caddies 2 cent per uur

Of Hans geen caddie moet zijn? Er resten toch nog genoeg loslopende spelers. „Nee”, zegt Hans, „want 't kost twee cent per uur en er is verder niemand die dat kan betalen”.

„Vier”, schreeuwt een stem, „Mieke, schrijf op!” Mieke noemt zich de secretaresse van de Golfclub en ze is trotsch op dezen titel. Met zorg teekent haar potlood het cijfer vier op de goede plaats. Nu stijgt de spanning tot haar hoogtepunt. Een paar worden kansloos door mislukte slagen, zelfs het verplaatsen van den bal van een tē moeilijke plaats naar een andere — hier in verband met de beperkte keuze van stokken toegestaan — mag niet baten. En dan komt het einde als Peter of Jelle of hoe-ze-heeten-mogen van grooten afstand de hole weet te vinden.

Aan de 1e tee. Deze jongeman houdt het hoofd goed neer: eerste vereischte bij een golfslag. - Mieke, de secretaresse, op den voorgrond